

ДЪДО ЖИКОВАТА ТИКВА

Горѣше голѣмъ огънь. Около него насѣдалигъ овчарчета съ нетърпение чакаха да изстине, току що извадена отъ жеравата, печена тиква. Вѣтрецгътъ разнасяше на далече приятенъ миризъ. Отгоре, въ гората, се чува звънци на стадо. Всички се слушаха:

— Това ще е стадото на Кольо Драката, — рече Иванчо.
— Ей, сега ще имаме разпрания съ него! — Добави той и свидно погледна горещата тиква.

— Не! Това сж звънцигът на дѣдо Жиковото стадо, — отвърна Джонко.

И наистина следъ малко се показа усмихнатиятъ дѣдо Жико, следъ когото вървѣха овцитѣ.

— Помага Богъ, момчета! Какво, тиква, а?

— Я ела тука да си хапнешъ и ти отъ тиквата и да ни разправишъ нѣкоя приказка. — Покани го Джонко.

— Какво пъкъ! Бива. Нали сте чули: „Канягъ ли те яжъ, гонягъ ли те бѣжъ“.

— Пкъ и тиквата е голѣма, — обади се друго овчарче.

— Какво, голѣма ли? Е-хей..! Какви, какви голѣми тикви дѣдо ви Жико е виждалъ! — И дѣдо Жико се приближи; извади отъ пояса голѣмия си ножъ, нарѣза тиквата на парчета върху изсѣхналата трева и гошавката почна.

Дѣдо Жико лакомо лапаше, но устата му не млѣкваше.

— Чули ли сте, момчета, за голѣмата дѣдова Жикова тиква?

— За каква тиква бе, дѣдо? — дигнаха къмъ стареца любопитнитѣ си очи овчарчетата и устата имъ спрѣха да дѣвчатъ.

— Какъ! Нима не знаете?! Вестницигът за нея чакъ въ Америка писаха. То бѣше отдавна. Вашигът бащи, още, може би, не сж били раждани. Въ кошарата ми, една пролѣтъ бѣ поникнала една тиква! Чакайте, казвамъ на синоветѣ, нѣма да я кѣсате. Земята тукъ е много торна. Ще видите наесень каква тиква ще порасте.

— А, бе тате, тиква на сѣнка расте ли? — Чудягът се тѣ.

— Ще видите, — имъ думамъ.

Взехъ, че заключихъ кошарата. Залисахъ се следъ това цѣло лѣто съ овцитѣ горе въ планината и съвсемъ